

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315010393
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2315010393.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému J. K., narodenému dňa XX. G. XXXX v V., trvalé bytom V.-V., L. č. XXXX/XX, trestne stíhanému pre prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 4 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného J. K. proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 19. februára 2018, č. k. 1T/69/2015-531, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. januára 2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného J. K. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta (ďalej aj súd I. stupňa) napadnutým rozsudkom zo dňa 19. februára 2018, č. k. 1T/69/2015-531 uznal obžalovaného J. K. za vinného zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a, ods. 4 Trestného. zákona (ďalej aj Tr. zák.), ktorého sa mal dopustiť tým, že čo aj len čiastočne zmaril uspokojenie svojho veriteľa tým, že odstránil čo aj len časť svojho majetku a spôsobil ním značnú škodu, pričom predmetného protiprávneho konania sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že „dňa 19.07.2011 v V. uzatvoril, ako predávajúci, s F. V., ako kupujúcou kúpnu zmluvu, v zmysle ktorej na menovanú previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXX, v katastrálnom území V., pričom tak konal napriek tomu, že v danom čase nemal iný majetok, z ktorého by vedel uspokojiť celý svoj dlh voči svojmu veriteľovi I. O., plynúci mu z kúpnej zmluvy zo dňa 10.03.2011 uzatvorenej v V., a týmto konaním zmaril jeho uspokojenie a spôsobil mu škodu vo výške najmenej 38.968,- Eur“.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 239 ods. 4, § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a, § 50 ods. 1 Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 13 (trinásť) mesiacov.

Samosudca okresného súdu odôvodnil písomne vyhotovený rozsudok v rozsahu č. I. 531 - 544 spisu nasledovne (citácia):

„Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného, svedkov, ako aj prečítaním listinných dôkazných materiálov, pričom dospel k záveru tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný J. K. na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedol, že zo žalovanej trestnej činnosti sa necíti byť vinným. Na svoju obranu uviedol, že so I. O. žiadnu zmluvu neuzatváral. Svoj dom z dôvodu nevedomosti založil v prospech Z., pričom A. V. prevzala za jeho dom peniaze. Následne tento dom od Z. odkúpil I. O.. A. V. poskytol list vlastníctva na svoj dom ako aj svoj občiansky preukaz, načo táto následne doniesla zmluvy a všetko začala vybavovať. S V. bol iba v banke - K. B. pobočka V., kde sa podpisovali papiere na sumu na 40.000,- Eur. On tieto peniaze nevidel, všetky zobrala V. s tým, že ich do troch mesiacov vráti. On v tomto prípade ručil svojim domom. Po uplynutí troch mesiacoch za ním prišiel I. O., ktorý mu dal podpísať nejaké listiny, ktoré podpísal na Mestskom úrade v V.. A. V. mu neskôr zaslala 9.000,- Eur, ktoré peniaze zaslal na účet I. O.. Mal poznatky o tom, že V. mala v úmysle splácať

peniaze O., avšak O. s tým nesúhlasil. Obžalovaný ďalej uviedol, že s F. V. uzatvoril následne kúpnu zmluvu, nevie o akú zmluvu sa jednalo. Tejto dlhoval peniaze. S Z. žiadnu zmluvu neuzatváral. Všetko vybavovala V., ktorej veril. Táto mu zatajila okolnosti o svojich dlžobách.

Svedok- poškodený I. O. na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedol, že čo sa týka rodinného domu J. K., túto nehnuteľnosť získal na základe kúpnopredajnej zmluvy. Zmluvu uzatvoril s Z. s predajnou sumou 45.000,- Eur. Po zaplatení tejto sumy sa stal vlastníkom nehnuteľnosti. S odstupom časom niekedy v roku 2011- 2012, po dohode s J. K. s týmto podpísal kúpnu zmluvu na predmetnú nehnuteľnosť na sumu 50.000,- Eur. Dohodli sa, že časť prostriedkov K. uhradí obratom a zvyšok bude splácať z hypotekárneho úveru. Zaplatil mu 9.000,- Eur. Zvyšok peňazí mu nezaplatil. Návrh na vklad mal podať kupujúci až momentom uhradenia celej sumy. Po tomto následne zistil, že vkladom do katastra došlo k prevodu tejto nehnuteľnosti na kupujúceho J. K. a to bez toho, aby zo strany K. bola uhradená celá predajná cena. Následne si svoje vlastnícke právo uplatňoval na súde, žiadal aj o vydanie predbežného opatrenia, avšak súd vo veci rozhodol oneskorene, pretože nehnuteľnosť už bola prevedená z obžalovaného na F. V.. V súčasnosti je exekúcia neúčinná pretože F. V. pred právoplatnosťou rozhodnutia súdu previedla nehnuteľnosti na svoju dcéru F. O.. On nevidel žiadnu zmluvu spísanú medzi obžalovaným a V.. Svedok ďalej uviedol, že s obžalovaným mal dohodu obsiahnutú v kúpnej zmluve, že návrh na vklad spolu kúpnu zmluvou, v prospech kupujúceho J. K. bude podaný na správu katastra až po úhrade celej kúpnej ceny. Táto dohoda zo strany obžalovaného nebola dodržaná, pretože uhradil iba čiastku 9.000,- Eur. Obžalovaný napriek tomu v rozpore s ustanoveniami zmluvy, kúpnu zmluvu spolu s návrhom na vklad podal na katastrálny úrad, napriek tomu, že neuhradil kúpnu cenu v plnej výške. To, že obžalovaný predložil kúpnu zmluvu na kataster sa dozvedel z listu zo správa katastra, kde mu bol oznámený zápis vlastníckych práv v prospech J. K.. Hneď podal sťažnosť na prokuratúru na Nové Zámky smerujúcu proti rozhodnutiu katastra. Okrem toho podal žiadosť na OS Galanta o vydanie predbežného opatrenia, pretože obžalovaný nadobudol do vlastníctva predmetnú nehnuteľnosť. Okresný súd vydal predbežné opatrenie ale oneskorene. V súčasnosti má poznatky, že Krajský súd v Trnave rozhodol o neplatnosti kúpnej zmluvy medzi F. V. ako predávajúcou a F. O. ako kupujúcou. Svedok ďalej uviedol, že nevie či odstúpenie od kúpnej zmluvy sa jeho strany stalo právne účinným. Vtedy prišiel o peniaze od obžalovaného. Výpoveď poslal aj obžalovanému a predpokladá, že aj na správu katastra. Až to riešil cez prokurátora Nové Zámky. Žiadnu odpoveď z hľadiska odstúpenia od zmluvy nedostal.

Svedkyňa A. V. na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedla, že z obžalovaným J. dňa 27.05.2011 uzatvorili zmluvu o pôžičke s tým že K. založil svoj dom. S manželom si požičali peniaze od I. O. a J. K. v rámci tejto pôžičky ako zábezpeku založil svoj dom. Osobný bankový účet J. K., na ktorý bola zaslaná kúpna cena od pána Z. na tento mala dispozičné právo, t.j. právo nakladať s finančnými prostriedkami. J. K. jej dal plnú moc na dispozičné právo. Potom ako O. na K. účet previedol peniaze, tak 10.000,- Eur musela hneď vybrať a tieto odovzdať O.. Ona prevzala iba 30.000,- Eur. Už nevedela uviesť na aký účel tieto peniaze použila. Neskôr tento účet obžalovaný zrušil. S O. bola taká dohoda, že do 8 mesiacov sa mali tieto peniaze vrátiť. Ona s manželom sa aj snažila, avšak v prípade O. sa jednalo o človeka, ktorý oberá ľudí o domy.

Nechceli aby K. prišiel o dom. J. K. zaslala na jeho účet sumu 10.000,- Eur za účelom vrátenia peňazí. O. už s ňou nechcel komunikovať, išlo mu iba o peniaze. Je pravdou, že dňa 27.05.2011 podpísali zmluvu o pôžičke s J. K., pretože peniaze mala posilať K. a nie O. s tým, že K. ich mal následne odovzdať O.. J. K. jej ani jej manželovi nedal žiadne peniaze, nikdy im reálne žiadne peniaze nepožičal, len poskytol dom ako zálohu.

Svedkyňa F. V. po zákonom poučení využila svoje právo a odmietla vypovedať, keďže obžalovaný je jej brat. Následne bola prečítaná výpoveď svedkyne z prípravného konania zo dňa 17.3.2015. Svedkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že si už nepamätá kedy došlo k prevodu domu na jej osobu. Bolo to asi tri roky dozadu. Jej brat J. K. sa rozhodol, že dom previedie na ňu, nakoľko jej dlžil peniaze. Jednalo sa o dlžoby, ktoré mu vznikli z jeho podnikania. V čase, keď na ňu previedol dom, manželia V. mali voči nemu pohľadávku vo výške 41.000 Eur. Bola aj spísaná zmluva, na základe ktorej manželia V. pristúpili k záväzku jej brata, ktorý mal voči O..

Svedkyňa Mgr. F. O. po zákonom poučení využila svoje právo a odmietla vypovedať, keďže obžalovaný je jej strýko, jej mamy F. V. brat. Následne bola prečítaná výpoveď svedkyne z prípravného konania. Svedkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že ona nemala poznatky o tom, aký majetok mal strýko v čase, keď dom previedol na jej matku F. V.. Jej mama tento dom následne previedla na jej osobu.

Znalec Ing. Igor Klačko, z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľnosti, na hlavnom pojednávaní vypovedal k znaleckému posudku č. 3/2015. Znalec okrem iného uviedol, že pôvodná stavba posudzovanej nehnuteľnosti bola daná do užívania v roku 1950, daný údaj - rok 1950 čerpal z

listu zo štátneho archívu ako aj zo znaleckého posudku Ing. V. F.. Výpočet technickej hodnoty stavby nevykonával lineárnou metódou, kde má vplyv priamo vek stavby ale na výpočet použil analogickú metódu, kde podľa miestnej obhliadky odborným odhadom stanovil percento opotrebenia pre jednotlivé stavebné prvky a konštrukcie, čo je žurnalizované od str. 8 znaleckého posudku. Týmto výpočtom mu vyšlo 42,47% čo je približne polovica opotrebenia. Opotrebenie síce závisí od veku stavby ale pre jednotlivé konštrukčné prvky, ktoré boli v rámci rekonštrukcie, modernizácie a iných zásahov do stavby realizované v priebehu do času obhliadky lepšie odzrkadľuje percentuálne ohodnotenie opotrebenia. Keby išlo o stavbu, na ktorej by od roku 1936 neboli robené žiadne zásahy, žiadna modernizácia, v tom prípade by bolo možné použiť lineárnu metódu. Pri výpočte východiskovej a technickej hodnoty a aj opotrebenia nezhodnotil zvlášť pôvodnú stavbu a prístavbu, pretože ide o jeden objekt, jednu stavbu, jeden rodinný dom. Metodika nedovoľuje rozdeliť takúto nehnuteľnosť na dva samostatné objekty a takto samostatne vypočítať cenu. V roku 2004 vošiel do platnosti zákon o znalcoch a tlmočníkoch, ktorý odporučil použitie modifikovanej metodiky, ktorý bola platná v roku 2004. Súčasťou znaleckého posudku je aj ohodnotenie chlieva, ktoré tvorí príslušenstvo ku hlavnej stavbe a to aj napriek tomu, že nie je zapísané na LV, avšak tvorí súčasť stavby. Ako všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti t.j. stavby a pozemku znalec vyčíslil na sumu 69.500,-Eur.

Na hlavnom pojednávaní bol taktiež prečítaný znalecký posudok RNDr. G. B. z č. I. 60-73 č. 4/2015, z odboru poľnohospodárstvo, odvetvie hodnota poľnohospodárskej pôdy. Znaleckým posudkom bola stanovená hodnota majetkového podielu na zadaných pozemkoch v celkovej výške 632,00 Eur.

Súd na hlavnom pojednávaní prečítal listinné dôkazy trestné oznámenie č.I. 1-4 trestné oznámenie, listinné materiály č. I. 116 - 308 č. I. 414-415.

Súd v rámci hodnotenia produkovaných dôkazných materiálov predovšetkým vychádzal z výpovede obžalovaného J. K., svedka poškodeného I. O., ďalej kúpnej zmluvy č. I. 143-145.

Súd na základe vyhodnotenia produkovaných dôkazov dňa 19.10.2016 vyhlásil rozsudok, ktorým obžalovaného J. K. podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Galante z prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 4 Tr. zák., pretože nemal za preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Okresný súd v rámci zdôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku sa zaoberal nasledovnými právnymi úvahami :

Predovšetkým súd mal za vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že so I. O. žiadnu zmluvu neuzatváral. Toto tvrdenie obžalovaného bolo vyvrátené výpoveďou poškodeného I. O., ktorý uviedol, že niekedy v roku 2011- 2012, po dohode s J. K. s týmto podpísal kúpnu zmluvu na predmetnú nehnuteľnosť na sumu 50.000,- Eur . Dohodli sa, že časť prostriedkov K. uhradí obratom a zvyšok bude splácať z hypotekárneho úveru. Zaplatil mu 9.000,- Eur. Zvyšok peňazí mu nezaplatil. Návrh na vklad mal podať kupujúci až momentom uhradenia celej sumy. Okrem toho z kúpnej zmluvy zo dňa 15.03.2011 na č.I. 143 - 145 vyplýva, že táto bola uzatvorená medzi predávajúcim I. O. a kupujúcim J. K.. Predmet prevodu bola sporná nehnuteľnosť zapísaná na liste vlastníctva č. XXX za cenu 50.000,-Eur. Jej súčasťou bolo vyhlásenie kupujúceho v článku VII. bod 7, že kúpnu zmluvu spolu s návrhom na vklad podá kupujúci na príslušnú Správu Katastra až po uhradení kúpnej ceny v plnej výške na účet predávajúceho, pričom k Návrhu na vklad bude pripojený aj doklad o úhrade kúpnej ceny v plnej výške na účet predávajúceho. V tomto prípade zo strany kupujúceho - obžalovaného boli podľa názoru súdu porušené podmienky uzatvorenej zmluvy, pretože bez toho aby uhradil celú čiastku prevádzanej nehnuteľnosti, tak podal návrh na vklad do katastra nehnuteľnosti. Z uvedeného dôvodu podľa názoru súdu bola takýmto konaním obžalovaného z právneho hľadiska kúpna zmluva de facto neúčinná, pretože obžalovaný v stanovenej lehote podľa zmluvy do dňa 31.05.2011 neuhradil celú cenu nehnuteľnosti a v rozpore s podmienkami zmluvy článok VII. bod 7, kúpnu zmluvu spolu s návrhom na vklad podal na príslušnú Správu Katastra bez toho, aby uhradil kúpnu cenu v plnej výške na účet predávajúceho. Okrem uvedeného zo strany predávajúceho I. O. bolo dňa 30.06.2011 jednostranným právnym úkonom realizované odstúpenie od kúpnej zmluvy, čo nepoprela ani obhajoba v záverečnej reči. Na základe uvedeného, súd dospel k právnomu názoru, že momentom uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 21.07.2011 medzi predávajúcim J. K. a kupujúcim F. V. č.I. 146-148, obžalovaný J. K. nedisponoval vlastníckym právom k predmetnej nehnuteľnosti a ani nemal dispozičné právo nakladať z touto nehnuteľnosťou, teda nemohol čo aj čiastočne zmať uspokojenie svojho veriteľa tým, že odstránil čo aj len časť svojho majetku.

Následne na základe podaného odvolania prokuratorky Okresnej prokuratúry v Galante vo veci rozhodoval Krajský súd v Trnave pod sp. zn. 6To/40/2017. Dňa 28.09.2017 krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Trnave v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na právne zdôvodnenie odvolania prokurátora, ktorý okrem iného uviedol, že v zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak

je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), Súdneho dvora Európskej únie alebo iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného. Okresný súd Galanta rozsudkom sp. zn. 15C/66/2012 z 02.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/16/2013 z 27.11.2013, ešte v roku 2013 rozhodol, že kúpna zmluva z 19.07.2011 uzatvorená medzi J. K. ako predávajúcim a F. V., ako kupujúcou, na základe ktorej previedol obžalovaný J. K. na svoju sestru F. V. sporné nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v katastrálnom území V., je voči I. O. právne neúčinná. V tomto smere bol potom súd (I. stupňa) v trestnom konaní povinný rešpektovať právny záver súdu vyslovený v uvedenom právoplatne skončenom civilnom konaní v tom smere, že ak bola kúpna zmluva z 19.07.2011 medzi obžalovaným a jeho sestrou právne neúčinná voči I. O., nemohla byť zároveň neplatná. Ak by obžalovaný nebol vlastníkom prevádzaných nehnuteľností, právny záver o neúčinnosti zmluvy by nemohol byť urobený, pretože absencia vlastníckeho práva na strane predávajúceho zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka a zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako má sám. Okresný súd Galanta v cit. rozsudku sp. zn. 15C/66/2012 výslovne konštatoval, že napadnutým právnym úkonom (kúpna zmluva obžalovaného z jeho sestrou F. V. z 19.07.2011) sa J. K. zbavil svojho majetku (na str. 4 rozsudku). Skutočnosť, že J. K. bol vlastníkom sporných nehnuteľností výslovne konštatoval v rozsudku sp. zn. 10Co/16/2013 aj Krajský súd v Trnave, keď na strane 6 uviedol, že jediný majetok, ktorý J. K. mal, a z ktorého mohol uspokojiť pohľadávku veriteľa, boli práve sporné nehnuteľnosti. Na základe uvedeného súd (I. stupňa) v trestnom konaní s poukazom na § 7 ods. 1 Trestného poriadku nebol oprávnený posúdiť otázku vlastníckeho práva J. K. k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, v katastrálnom území V., v čase uzavretia kúpnej zmluvy s jeho sestrou F. V. (19.07.2011 - dátum uvedený na zmluve), ktorú už raz posudzoval súd v civilnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené, inak. Súd (I. stupňa) ďalej v napadnutom rozsudku vychádzal zo skutkového stavu, že obžalovaný ako kupujúci uzatvoril 15.03.2011 kúpnu zmluvu s I. O. ako predávajúcim, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v k. ú. V. za cenu 50.000 eur, pričom obžalovaný zaplatil predávajúcemu len 9.000 eur a zvyšok kúpnej ceny predávajúcemu nezaplatil. Zároveň obžalovaný podal návrh na vklad vlastníckeho práva v rozpore s čl. VII. bod 7 uvedenej kúpnej zmluvy, podľa ktorého bol obžalovaný oprávnený podať návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností až po zaplatení celej kúpnej ceny. (Pozn.: v kúpnej zmluve je uvedený dátum uzavretia 10.03.2011, podľa osvedčovacej doložky mesta V., nachádzajúcej sa v spise predávajúci zmluvu podpísal 15.03.2011 a takýto dátum uzavretia zmluvy uvádza súd aj v napadnutom rozsudku, pričom zo spisu je ale zrejmé, že ide o tú istú zmluvu medzi obžalovaným a O., ako je uvádzaná v obžalobe s dátumom uzavretia 10.03.2011.) Na základe uvedeného uviedol súd (I. stupňa) v napadnutom rozsudku právny záver, že v dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti obžalovaného podľa čl. VII. bod 7 uvedenej kúpnej zmluvy, táto bola de facto neúčinná. Okrem toho zo strany predávajúceho I. O. bolo 30.06.2011 zrealizované jednostranné odstúpenie od kúpnej zmluvy, z čoho vyplýva, že obžalovaný v čase uzavretia kúpnej zmluvy s jeho sestrou F. V. 21.07.2011 nedisponoval vlastníckym právom k predmetným nehnuteľnostiam. (Pozn.: v kúpnej zmluve je uvedený dátum uzavretia 19.07.2011, a takto bol označovaný aj v cit. rozsudkoch Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C/66/2012 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/16/2013, z osvedčovacej doložky obsiahnutej v spise vyplýva, že k podpisu došlo 21.07.2011; súd v napadnutom rozsudku uvádza ako dátum uzatvorenia zmluvy 21.07.2011, je pritom zrejmé, že ide o jednu a tú istú zmluvu medzi obžalovaným a F. V.). S týmito právnymi závermi súdu prvého stupňa sa prokurátor nestotožnil. Predovšetkým, ak účastník kúpnej zmluvy poruší svoju zmluvnú povinnosť, uvedené v žiadnom prípade nespôsobuje neúčinnosť kúpnej zmluvy. Druhá zmluvná strana sa môže domáhať splnenia zmluvnej povinnosti súdnou cestou, môže jej vzniknúť nárok na náhradu škody, na zaplatenie zmluvnej pokuty, prípadne za splnenia zákonných podmienok nárok na odstúpenie od zmluvy. Porušenie zmluvnej povinnosti však nemôže (bez ďalšieho) spôsobiť neúčinnosť zmluvy, čo je celkom zrejmé aj z toho dôvodu, že potom by žiadna uzatvorená zmluva nebola pre účastníkov účinná a teda ani záväzná, pretože záväznosti by sa dalo vyhnúť porušením zmluvy. Na základe uvedeného nemožno dospieť k právnemu záveru, že ak obžalovaný ako kupujúci porušil zmluvnú povinnosť nepodať návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností skôr, ako zaplatí celú kúpnu cenu, tak naňho vlastnícke právo vlastne vôbec neprešlo. Dňa 24.06.2011 Správa katastra V. rozhodnutím sp. zn. V XXX/XX povolila vklad vlastníckeho práva z kúpnej zmluvy z 15.03.2011 v prospech obžalovaného, teda nastali vecno-právne účinky predmetnej zmluvy a obžalovaný nadobudol k nehnuteľnostiam jednoznačne vlastnícke právo. Pokiaľ ide o právny úkon odstúpenia od zmluvy z 30.06.2011 zo strany I. O., na ktorý poukázal súd prvého stupňa, z napadnutého rozsudku nevyplýva, kedy mal byť tento právny úkon doručený obžalovanému,

resp. kedy mal vôbec nadobudnúť právne účinky, či to bolo predtým, ako obžalovaný uzatvoril kúpnu zmluvu z 19.11.2011, ktorou „predal“ sporné nehnuteľnosti svojej sestre za započítanú (teda nikdy nevyplatenú) kúpnu cenu s právom ich dlhodobého užívania obžalovaným a právom spätnej kúpy za 1 euro alebo až potom. Uvedené ustanovenia kúpnej zmluvy sú navyše okrem iného v rozpore s účelom kúpnej zmluvy a v skutočnosti išlo o fingovanie kúpnej zmluvy, ktorým sa malo zaistiť vlastnícke právo obžalovaného a zároveň právny úkon odpustenia dlhu F. V. voči obžalovanému. I. O. v zápisnici o výsluchu poškodeného z 13.05.2014 na strane 11 síce potvrdil, že predmetný list (odstúpenie od zmluvy z 30.06.2011) písal, ale zároveň uviedol, že k odstúpeniu od zmluvy nikdy nedošlo a preto následne podával aj žalobu na súd. Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní 03.02.2016 uviedol, že nevie, či sa odstúpenie od kúpnej zmluvy z jeho strany stalo účinným. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku teda nie je teda zrejmé, z akých dôkazov súd prvého stupňa urobil právny záver, že odstúpenie od kúpnej zmluvy z 30.11.2011 zo strany I. O. nadobudlo právne účinky, a to ešte predtým, ako obžalovaný ako predávajúci 21.07.2011 uzatvoril kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli predmetné nehnuteľnosti, s jeho sestrou F. V. ako kupujúcou. Určenie, či obžalovaný bol alebo nebol v čase uzavretia zmluvy 21.07.2011 s F. V. skutočným vlastníkom predmetných nehnuteľností, patrí do právomoci súdu v civilnom sporovom konaní a táto otázka bola civilným súdom už aj právoplatne posúdená, preto súd v trestnom konaní nebol oprávnený urobiť iný záver, ako už urobil súd v civilnom konaní (v cit. rozhodnutiach sp. zn. 15C/66/2012 a sp. zn. 10Co/16/2013), a to ani vtedy, ak by sa s ním nestotožňoval. Prokurátor ďalej uviedol, že ak by odvolací súd napriek uvedenému bol názoru, že súd prvého stupňa mohol v trestnom konaní dospieť k záveru, že obžalovaný nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností v čase ich predaja jeho sestre (pretože I. O. predtým účinne odstúpil od zmluvy), tak v danom prípade sa trestného činu poškodzovania veriteľa sa v zmysle § 239 ods. 1 Trestného zákona dopúšťa nielen ten, kto, čo aj len čiastočne, zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že predá čo aj len časť svojho majetku, ale aj ten, kto zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že predstiera neexistujúce právo. Ak by teda súd dospel k záveru, že odstúpenie z 30.06.2011 od kúpnej zmluvy z 15.03.2011, ktorú uzatvoril obžalovaný so I. O., bolo účinné, potom obžalovaný nevyhnutne v čase uzavretia kúpnej zmluvy s jeho sestrou 21.07.2011 musel vedieť, že mu vznikla povinnosť nehnuteľnosti vrátiť predávajúcemu O. na základe odstúpenia, a ak tieto nevrátil, ale uzatvoril kúpnu zmluvu so svojou sestrou, išlo by o naplnenie skutkovej podstaty prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, a to predstieraním vlastníckeho práva obžalovaného, o ktorom vedel, že mu nesvedčí (samozrejme za predpokladu, že obžalovaný nemal iný majetok na uspokojenie veriteľa, čo však nie je sporné a napadnutý rozsudok na tomto dôvode ani vôbec nespochybuje). Uvedená skutočnosť by teda mohla mať za následok nanajvyš nesprávnu právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, ktorá by v takom prípade namiesto § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona, ako bola uvedená v obžalobe, mala byť správne uvedená ako prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c), ods. 4 Trestného zákona, čo však nemôže odôvodňovať záver, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a teda oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Preto prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Trnave zrušil rozsudok Okresného súdu v Galante č. k. 1T/69/2015-431 a nariadil súdu (I. stupňa), aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd poukázal aj na vyjadrenie obžalovaného k dôvodom odvolania prokurátora, ktoré písomne vypracovala jeho obhajkyňa Mgr. JUDr. PhDr. Ivana Merková. „V prvom rade považuje za potrebné uviesť, že predmetom tohto civilného konania nebolo určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 19.07.2011 - naviac, poškodený I. O., ako navrhovateľ, v predmetnom konaní vôbec neuviedol, že od kúpnej zmluvy uzatvorenej s obžalovaným J. K. dňa 10.03.2011, listom zo dňa 30.06.2011 odstúpil, a teda pravdivo neopísal všetky rozhodujúce skutočnosti, ako mu to ukladalo ustanovenie § 79 ods. 1 O.s.p. Čo sa týka posúdenia otázky vlastníckeho práva po platnom a účinnom odstúpení od kúpnej zmluvy, v zmysle ustálenej judikatúry zastáva názor, že: Platné odstúpenie od zmluvy o prevode nehnuteľnosti v zmysle ustanovenia § 48 ods. 1 Obč. zákonníka má za následok zánik len záväzkovo-právneho vzťahu, ktorý takouto zmluvou vznikol, a nie tiež zánik vecného práva, ktoré vzniklo vkladom do katastra nehnuteľností po príslušnom konaní a rozhodnutí správneho orgánu. Preto odstúpenie od kúpnej zmluvy predávajúcim nie je samo osebe dôvodom pre obnovenie jeho vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností. Konštitutívne (právoformálne) účinky vkladu do katastra nehnuteľností môžu byť odstránené buď tak, že bude pre predávajúceho jeho vlastnícke právo spätne vložené do katastra nehnuteľností na základe dohody účastníkov podľa § 28 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. alebo záznamom podľa § 34 a nasl. citovaného zákona na základe rozsudku súdu vydaného v konaní o žalobe požadujúcej určenie vlastníckeho práva (§ 80 písm. c) O.s.p.). (Rozsudok Najvyššieho súdu z 21.8.1997 sp. zn. 3 Cdo 151/1996) Naviac, poškodený I. O. predmetné odstúpenie od kúpnej zmluvy zo dňa 30.06.2011 podal aj na príslušnú správu katastra v V. (ako to uviedol aj na

hlavnom pojednávaní dňa 03.02.2016 - strana 3 dole zápisnice). Návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19.07.2011 uzatvorenej s F. V., bol podaný až dňa 22.07.2011, pričom Správa katastra V., napriek doručenému odstúpeniu, rozhodnutím zo dňa 15.12.2011, pod č. k. V 1205/11, vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k predmetným nehnuteľnostiam, v prospech F. V., povolila. Odhladnuc od uvedeného však má za to, že skúmanie otázky, či obžalovaný J. K. v momente uzatvorenia kúpnej zmluvy so svojou sestrou F. V. dňa 19.07.2011 disponoval vlastníckym právom k predmetným nehnuteľnostiam alebo nie - t.j. či obžalovaný predstieral neexistujúce právo (strana 4 dole a 5 hore odôvodnenia), resp. platnosti jej uzatvorenia je právne irelevantné, pretože v tom čase právny titul - dlh obžalovaného voči svojmu veriteľovi I. O., plynúci mu z kúpnej zmluvy zo dňa 10.03.2011 uzatvorenej v V., na základe ktorého mohol poškodený I. O., v čase prevodu nehnuteľností na F. V., požadovať od obžalovaného zaplatenie zostávajúcej časti kúpnej ceny za prevod nehnuteľností, ako objekt trestného činu poškodzovania veriteľa, už neexistoval - a v danom prípade nie je potom rozhodné, či to bolo z titulu neúčinnosti kúpnej zmluvy alebo v dôsledku platného a účinného odstúpenia od kúpnej zmluvy, čím došlo k jej zrušeniu ex tunc. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu marenia uspokojenia veriteľa prestieraním neexistujúceho práva, by musel nevyhnutne, v čase prevodu nehnuteľností na F. V., existovať objekt trestného činu, ktorým bola v tomto konkrétnom prípade pohľadávka I. O. na zaplatenie zostávajúcej časti kúpnej ceny plynúca mu z kúpnej zmluvy zo dňa 10.03.2011. Keďže, tento dlh obžalovaného neexistoval, či už v dôsledku neúčinnosti kúpnej zmluvy alebo v dôsledku platného a účinného odstúpenia od kúpnej zmluvy, má za to, že prevodom, hoci aj neexistujúceho vlastníckeho práva, nemohlo dôjsť k zmareniu uspokojenia veriteľa I. O., a preto aj popísané konanie obžalovaného, nemôže byť v žiadnom prípade spôsobilé naplniť skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania veriteľa, či už podľa § 239 ods. 1 písm. a) alebo podľa § 239 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Prokurátor v ďalšej časti odôvodnenia stotožňuje záväzok obžalovaného vyplývajúci mu z nezaplatennej časti kúpnej ceny, ako objektu trestného činu poškodzovania veriteľa, s jeho diametrálne odlišným synalagmatickým záväzkom na vrátenie plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia, t. j. vzájomne podmienenej povinnosti obidvoch účastníkov neplatnej alebo zrušenej zmluvy vrátiť si všetko, čo podľa zmluvy dostali, čo samozrejme považuje za absolútne neprijateľné. Podľa ust. § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Súdy, v tomto prípade, poukazujú na Zborník stanovísk, správ o rozhodnutí súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov IV, kde sa uvádza: „Ak je kúpna zmluva neplatná alebo zrušená, môže sa jej účastník domáhať úspešne vrátenia svojho plnenia len za predpokladu, že je ochotný a schopný vrátiť žalovanému to, čo sám prijal ako plnenie zo zmluvy. To sa týka aj prípadnej peňažnej náhrady za plnenie, ak nie je dobre možné vrátenie plnenia pôvodného (§458 ods. 1, veta druhá OZ). Súd môže vyhovieť takej žalobe len vtedy, ak je v žalobnom návrhu samotnom, alebo v jeho spojení so vzájomným návrhom žalovaného podklad (§153 ods. 2 O.s.p.) pre výrok, v ktorom možno vyjadriť vzájomnú viazanosť plnení oboch účastníkov, ktorá by bola v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 O.s.p. rešpektovaná v prípade súdneho výkonu rozhodnutia.“ Ak z uvedeného vyplýva, skutočnosť, že obžalovaný J. K. predmetné nehnuteľnosti poškodenému I. O., z titulu vydania bezdôvodného obohatenia nevrátil, ale ich previedol na F. V., nemôže byť v žiadnom prípade objektom trestného činu poškodzovania veriteľa - ale, ako to vyplýva zo skutkového základu obžaloby, tým je v tomto prípade jedine dlh obžalovaného voči svojmu veriteľovi I. O., plynúci mu z kúpnej zmluvy zo dňa 10.03.2011 uzatvorenej v V.. Navyše, poškodený I. O. svoj záväzok voči obžalovanému, a to vrátiť mu zaplatenú časť kúpnej ceny vo výške 9.000,- € do dnešného dňa nesplnil, a preto, v zmysle ustanovenia § 560 prvá veta Občianskeho zákonníka, sa ani poškodený I. O. nemôže domáhať splnenia záväzku voči obžalovanému. V dôsledku uvedeného, sa teda obžalovaný do dnešného dňa nedostal do omeškania so splnením svojho záväzku voči poškodenému I. O., a preto nemohlo dôjsť ani k zmareniu uspokojenia veriteľa z titulu nevydania jeho bezdôvodného obohatenia. Okrem toho, v prípade, že si účastníci nie sú ochotní a schopní vrátiť to, čo prijali ako plnenie zo zmluvy, majú nárok na peňažnú náhradu. Obhajkyňa ďalej poukázala na stranu 4 odôvodnenia prokurátora, kde sa taktiež zaoberá otázkou nadobudnutia právnych účinkov odstúpenia poškodeného I. O. zo dňa 30.06.2011, od kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel s obžalovaným dňa 10.03.2011, pričom zdôrazňuje, že I. O. v zápisnici o výsluchu poškodeného z 13.05.2014 na strane 11 síce potvrdil, že predmetný list (odstúpenie od zmluvy z 30.06.2011) písal, ale zároveň uviedol, že k odstúpeniu od zmluvy nikdy nedošlo, a preto následne podával aj žalobu na súd, resp. že nevie, či sa odstúpenie od kúpnej zmluvy z jeho strany stalo účinným. Ďalej prokuratúra na strane 4 tretí odsek uviedol, že: Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je teda zrejmé, z akých dôkazov súd prvého stupňa urobil právny záver, že odstúpenie od kúpnej zmluvy z 30.06.2011 zo strany I. O. nadobudlo právne účinky, a to ešte predtým, ako obžalovaný ako predávajúci 21.07.2011 uzatvoril kúpnu zmluvu predmetom ktorej boli predmetné

nehnutelnosti s jeho sestrou F. V., ako kupujúcou. Následky odstúpenia od zmluvy sú všeobecne upravené v § 48 ods. 2 OZ, ktorý ustanovuje, že „odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.“ Vzhľadom na nejednotnosť rozhodovania súdov ohľadom odstúpenia od zmluvy, občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko publikované pod č. Cpj 29/97 zo dňa 20. 10. 1997, v ktorom sa uvádza že odstúpenie od zmluvy je jednostranný právny úkon adresovaný druhej zmluvnej strane, ktorým sa ruší zmluvný záväzkový vzťah. Uvedený právny úkon nadobúda účinnosť okamihom, kedy dôjde do dispozičnej sféry druhého subjektu. Jeho účinnosť nie je podmienená súhlasom druhého účastníka, ani rozhodnutím súdu. Odstúpiť možno len od platnej zmluvy. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Máme za to, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že poškodený I. O., listom zo dňa 30.06.2011 odstúpil od kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel s obžalovaným dňa 10.03.2011 (resp. 15.03.2011), pričom v tento deň aj toto odstúpenie zaslal poštou obžalovanému, a to prostredníctvom doporučeného listu, 1. triedou, do vlastných rúk, pričom predmetný list podal na poštovú prepravu na pobočke Slovenskej pošty, a.s., V. 1, pod podacím číslom J ako je to zrejme z podacej pečiatky pošty na obálke. Ako vyplýva z webovej stránky Slovenskej pošty, a.s.: <, je lehota prepravy doporučeného listu 1. triedy nasledujúci pracovný deň po dni podania, t. j. v tomto prípade dňa 01.07.2011. Takže, vychádzajúc z uvedeného, má za to, že poškodený, listom zo dňa 30.06.2011, od predmetnej kúpnej zmluvy platne odstúpil, pričom odstúpenie nadobudlo účinnosť okamihom, kedy došlo do dispozičnej sféry obžalovaného, teda dňa 01.07.2011. Keďže k nadobudnutiu právnych účinkov odstúpenia od zmluvy nie je potrebný súhlas druhej zmluvnej strany ani osobitné schválenie súdu, predmetné odstúpenie od kúpnej zmluvy zo dňa 10.03.2011 nadobudlo právne účinky ešte predtým, ako obžalovaný uzatvoril kúpnu zmluvu zo dňa 19.07.2011 so svojou sestrou F. V.“.

Krajský súd v Trnave v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil záver, že napadnuté konanie prvostupňového súdu je nedostatočné nielen z pohľadu ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., ale predovšetkým z pohľadu ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. Okresný súd sa zároveň nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, čo napokon prokurátor dôsledne špecifikoval v dôvodoch podaného odvolania (napr. aj, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejme, z akých dôkazov súd prvého stupňa urobil právny záver, že odstúpenie od kúpnej zmluvy z 30.11.2011 zo strany I. O. nadobudlo právne účinky, a to ešte predtým, ako obžalovaný ako predávajúci 21.07.2011 uzatvoril kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli predmetné nehnuteľnosti, s jeho sestrou F. V. ako kupujúcou.) Súd I. stupňa vo svojom oslobodzujúcom rozsudku uviedol, že kúpna zmluva uzatvorená medzi obžalovaným a F. V. (dňa 21.07.2011) bola neúčinná z dôvodu nezaplatenia celej kúpnej ceny, že zo strany I. O. došlo k odstúpeniu od zmluvy právnym úkonom zo dňa 30.06.2011, a preto momentom uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi obžalovaným a F. V. (21.07.2011) obžalovaný nedisponoval vlastníckym právom k prevádzanej nehnuteľnosti a nemohol tak zmariť uspokojenie svojho veriteľa tým, že odstránil čo i len časť svojho majetku. Prokurátor v tejto súvislosti správne poukázal na to, že súd I. stupňa síce identifikoval existenciu odstúpenia od zmluvy o prevode nehnuteľností zo strany I. O., no náležite sa nevenoval už otázke, či odstúpenie od zmluvy aj nadobudlo právne účinky (či a kedy bolo druhému účastníkovi doručené) s tým, že predpokladom odstúpenia je existencia platnej zmluvy, pričom otázkou platnosti zmluvy sa zaoberal Krajský súd v Trnave v rozsudku č. k. 10Co/16/2013 - 121 zo dňa 27.11.2013. Je pritom potrebné poznamenať, že súd I. stupňa sa nezaoberal ani otázkou obligačnoprávných a vecnoprávných účinkov zmluvy o prevode vlastníckeho práva uzatvorenej medzi obžalovaným a I. O., s čím priamo súvisí i existencia vlastníckeho (vecného) práva obžalovaného v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi obžalovaným a F. V.. Odvolací súd taktiež poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/16/2013 - 121 zo dňa 27.11.2013, vydaný v právnej veci navrhovateľa I. O. proti odporkyni F. V. v konaní o neúčinnosť právneho úkonu, ktorým odvolací súd (v citovanom civilnom konaní) potvrdil rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 2. októbra 2012, č. k. 15C/66/2012-86, ktorým tento určil, že kúpna zmluva uzatvorená medzi J. K. ako predávajúcim a F. V. ako kupujúcou (ktorou J. K. previedol na F. V. vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území V. a ktoré sú vedené Správou katastra V. na LV č. XXX) je voči I. O. právne neúčinná. Súd v tomto civilnom konaní dospel k záveru, že napádaný právny úkon je úkonom, ktorý smeruje ku kráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa, keď tento úkon bol urobený v lehote posledných troch rokov, a to medzi osobami blízkymi, nakoľko J. K. a odporkyňa sú súrodencami, teda osobami, ktoré sa považujú za blízke. Týmto úkonom sa J. K. zbavil svojho

majetku, z ktorého by prípadne pohľadávka navrhovateľa mohla byť uspokojená a odporkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že J. K. aj po uzavretí kúpnej zmluvy vlastní majetok, ktorý by postačoval na úhradu vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa. Súd prvého stupňa taktiež nemal (v citovanom civilnom konaní) preukázanú nevedomosť navrhovateľky o úmysle jej brata J. K. ukrátiť uspokojenie pohľadávky navrhovateľa, keď dôkazné bremeno bolo na odporkyňi, táto žiaden dôkaz neprodukovala a preto súd prvého stupňa vychádzal z toho, že ako osobe blízkej jej musel byť známy úmysel J. K., keď navyše mala vedomosť o jeho zlej ekonomickej situácii a existencii dlhov, nakoľko sama tvrdila, že napádaný právny úkon bol medzi ňou a J. K. uzavretý s cieľom splatenia dlhov J. K. voči nej, nakoľko mu počas jeho podnikateľskej činnosti požičiavala finančné prostriedky. Odporkyňa (v citovanom civilnom konaní) síce trvala na svojich tvrdeniach vo všeobecnej rovine, ale nešpecifikovala, v akom období a v akej výške poskytovala J. K. pôžičky. I samotný obsah kúpnej zmluvy svedčí o úmysle jej účastníkov zmariť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa, keď článkom III bolo zriadené vecné bremeno v prospech J. K., spočívajúce v doživotnom bezplatnom užívaní nehnuteľnosti, a to aj napriek tomu, že uvedené zmluvné dojednanie bolo dodatkom ku kúpnej zmluve vyňaté. Svedeckou výpoveďou J. K. (v citovanom civilnom konaní) bolo preukázané aj že tieto nehnuteľnosti naďalej výlučne užíva on a taktiež v zmysle článku VII ods. 3 kúpnej zmluvy bolo dohodnuté právo spätnej kúpy, podľa ktorého v lehote 20 rokov J. K. môže nehnuteľnosť odkúpiť za 1 euro. Účelom odporkyne (v citovanom civilnom konaní) teda nebolo nehnuteľnosti vlastníť a realizovať svoje práva vlastníka tým, že bude s nehnuteľnosťami nakladať ako s vlastnými, ale úmyslom bolo znemožniť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky navrhovateľa.

Na základe uvedeného s poukazom na nedostatky a pochybenia rozsudku okresného súdu odvolací súd postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. a následne podľa § 322 ods. 1 Tr. por., teda zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd v závere svojho rozhodnutia uviedol, že úlohou okresného súdu bude, opätovne vo všetkých vzájomných súvislostiach prehodnotiť doposiaľ vykonané dôkazy, odstrániť uvedené pochybenia a znova meritórne rozhodnúť. Vo vzťahu k odvolacím námietkam prokurátora prvostupňový súd opätovne prehodnotí kompletný spisový materiál, teda i súčasné odvolacie argumenty prokurátora.

Na základe uvedeného súd na hlavnom pojednávaní po vrátení veci oboznámil procesné strany s rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C 66/2012 spojené s rozhodnutím Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Co/16/2013 zo dňa 27.11.2013.

Okresný súd v Galante po vrátení veci si v plnom rozsahu osvojil právne stanovisko Krajského súdu v Trnave. Súd aj s poukazom na vyslovený právny záver krajského súdu, opätovným vyhodnotením produkovaných dôkazov dospel k záveru, že obžalovaný J. K. sa svojim úmyselným konaním dopustil prečinu poškodzovanie veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. na skutkovom základe ako je to uvedené v obžalobe prokurátora. Súd v rámci trestnoprávneho posudzovania konania obžalovaného predovšetkým vyzdvihuje rozhodnutie Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C 66/2012 spojené s rozhodnutím Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Co/16/2013 zo dňa 27.11.2013. Z týchto rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že kúpna zmluva zo dňa 19.07.2011 uzatvorená medzi J. K. ako predávajúcim a F. V. ako kupujúcou, na základe ktorej previedol obžalovaný J. K. na svoju sestru F. V. sporné nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v katastrálnom území V. je voči I. O. právne neúčinná. Okresný súd Galanta v rozsudku sp. zn. 15C/66/2012 výslovne konštatoval, že napadnutým právnym úkonom t.j. kúpna zmluva obžalovaného z jeho sestrou F. V. z 19.07.2011 sa J. K. zbavil svojho majetku. Skutočnosť, že J. K. bol vlastníkom sporných nehnuteľností výslovne konštatoval v rozsudku sp. zn. 10Co/16/2013 aj Krajský súd v Trnave, keď uviedol, že jediný majetok, ktorý J. K. mal, a z ktorého mohol uspokojiť pohľadávku veriteľa, boli práve sporné nehnuteľnosti. Týmto úkonom t. j. kúpnu zmluvou medzi obžalovaným ako predávajúcim a jeho sestrou F. V. ako kupujúcou zo dňa 19.07.2011 sa obžalovaný J. K. zbavil svojho majetku, z ktorého by prípadne pohľadávka navrhovateľa mohla byť uspokojená. Súd teda mal za preukázané, že obžalovaný takýmto úmyselným konaním zmaril uspokojenie svojho veriteľa I. O., pretože previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXX, v katastrálnom území V. na inú osobu, pričom tak konal napriek tomu, že v danom čase nemal iný majetok, z ktorého by vedel uspokojiť celý svoj dlh voči svojmu veriteľovi a takto spôsobil značnú škodu, Súd pri úvahe o treste vychádzal z ustanovenia § 34, § 38 ods. 2 Tr. zák.

Obžalovaný J. K. bol v minulosti 1-krát súdne trestaný. V súčasnosti sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený. Z miesta bydliska nie je bližšie hodnotený. V minulosti bol riešený pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Súd dospel k záveru, že na nápravu obžalovaného ako aj na ochranu spoločnosti postačí uloženie obžalovanému výchovný trest.

Súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, ktorého výkon mu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 13 mesiacov.

Súd o škode nerozhodoval, pretože jej náhrada zo strany poškodeného I. O. nebola uplatňovaná.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný J. K.

Z písomných dôvodov odvolania obhajkyne obžalovaného Mgr. JUDr. PhDr. Ivany Merkovej (špecifikovaných v rozsahu č. I. 545 - 547 spisu a doručených okresnému súdu dňa 26. apríla 2018) vyplýva nasledovné (citácia):

„1. Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 19.10.2016, č. k. 1T/69/2015-431 bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Galante z prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák. Proti uvedenému rozhodnutiu podal prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného. Uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.09.2017, č. k. 6To 40/2017 bol napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušený v celom rozsahu, a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec bola súdu prvého stupňa vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne, Okresný súd Galanta Rozsudkom zo dňa 19.02.2018, č. k. 1T/69/2015 - 531 uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v obžalobe prokurátora.

2. Krajský súd v Trnave v uznesení na strane 17 konštatuje, že „...zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je minimálne predčasný a súčasne trpí vadami a pochybeniami, na ktoré bol odvolací súd povinný prihliadať, a to preto, že takéto chyby by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. Predmetné zistenia odôvodňovali ten procesný postup, že odvolací súd o odvolaní rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.“

Zároveň, v závere svojho rozhodnutia na strane 21 uložil prvostupňovému súdu povinnosť vykonať úkony a dôkazy, keď uvádza, že „Úlohou okresného súdu bude, opätovne vo všetkých vzájomných súvislostiach prehodnotiť doposiaľ vykonané dôkazy, odstrániť uvedené pochybenia a znova meritórne rozhodnúť. Vo vzťahu k odvolacím námietkam prokurátora prvostupňový súd opätovne prehodnotí kompletný spisový materiál, teda i súčasné odvolacie argumenty prokurátora. Odvolací súd pripomína, že odôvodnenie rozsudku musí vždy zodpovedať ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por. Okresný súd je povinný dodržať všetky procesné ustanovenia vrátane ustanovenia § 327 ods. 1 Tr. por. a rozhodnúť v súlade so skutkovým stavom a platným zákonom.“

3. Okresný súd Galanta, po vrátení veci, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.02.2018, po návrhu obhajoby, v zmysle § 269 Trestného poriadku prečítal právoplatný Rozsudok Okresného súdu v Galante zo dňa 01.02.2016, č. k. 1T/153/2012, v spojení s Uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.09.2016, č. k. 5To/29/2016, ktorým bola A. V. uznaná vinnou z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a využila niečí omyl a spôsobila tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu o.i. podľa bodu 5 obžaloby aj poškodenému (v tomto konaní obžalovanému) J. K., ktorému spôsobila škodu najmenej vo výške 40.000,- €, pričom poškodený bol s nárokom na jej náhradu odkázaný, v rámci adhézneho konania, na konanie vo veciach občianskoprávných.

Ďalej, ako to vyplýva aj z odôvodnenia predmetného rozsudku na strane 13, prvostupňový súd oboznámil procesné strany s Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 02.10.2012, č. k. 15C/66/2012 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Trnava zo dňa 27.11.2013, č. k. 10Co/16/2013, ktorým súd rozhodol, že Kúpna zmluva zo dňa 19.07.2011 uzatvorená medzi J. K. ako predávajúcim a F. V., ako kupujúcou, na základe ktorej došlo k prevodu nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, nachádzajúcich sa v katastrálnom území V., je voči I. O. právne neúčinná.

Následne, prvostupňový súd bez rešpektovania jasných a zrozumiteľných záverov uvedených v uznesení odvolacieho súdu, nariadené úkony a dôkazy nevykonával, a v rozpore s ustanovením § 327 ods. 1 Trestného poriadku, vyhlásil dotknutý odsudzujúci rozsudok.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa na strane 13 iba konštatuje, že si „...v plnom rozsahu osvojil právne stanovisko Krajského súdu v Trnave“ a ďalej uvádza, že „Súd aj s poukazom na vyslovený právny záver krajského súdu, opätovným vyhodnotením produkovaných dôkazov dospel k záveru, že obžalovaný J. K. sa svojim úmyselným konaním dopustil prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák. na skutkovom základe ako je to uvedené v obžalobe prokurátora. Súd v rámci trestnoprávneho posudzovania konania obžalovaného predovšetkým vyzdvihuje rozhodnutie Okresného súdu Galanta sp. zn. 15C 66/2012 spojené s rozhodnutím Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Co/16/2013 zo dňa 27.11.2013.“

Považujeme za neprípustné, aby prvostupňový súd s absolútnym nerešpektovaním ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, odôvodnil svoj rozsudok len na základe strohého konštatovania o použití bližšie nešpecifikovaného právneho záveru krajského súdu (t.j. či už v otázkach procesného alebo hmotného práva), a tvrdením o opätovnom vyhodnotení produkovaných dôkazov (pričom súd na hlavnom pojednávaní iba prečítal už skôr predložený, a ako dôkaz vykonaný, Rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 02.10.2012, sp. zn. 15C/66/2012 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Trnava zo dňa 27.11.2013, sp. zn. 10Co/16/2013), zmenil svoj predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok a dospel k záveru o vine obžalovaného.

Máme za to, že odvolací súd v tomto prípade žiadne právne stanovisko alebo právny záver týkajúci sa viny obžalovaného nevyslovil. Ako to vyplýva z rozhodnutia prvostupňového súdu, ten svoje rozhodnutie o vine obžalovaného iba odvodil z Rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 02.10.2012, sp. zn. 15C/66/2012 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Trnava zo dňa 27.11.2013, sp. zn. 10Co/16/2013 vo veci neúčinnosti právneho úkonu, keď uvádza, že „Týmto úkonom t.j. kúpnu zmluvou medzi obžalovaným ako predávajúcim a jeho sestrou F. V. ako kupujúcou zo dňa 19.07.2011 sa obžalovaný J. K. zbavil svojho majetku, z ktorého by prípadne pohľadávka navrhovateľa mohla byť uspokojená. Súd teda mal za preukázané, že obžalovaný takýmto úmyselným konaním zmaril uspokojenie svojho veriteľa I. O. pretože previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXX v katastrálnom území V. na inú osobu, pričom tak konal napriek tomu, že v danom čase nemal iný majetok, z ktorého by vedel uspokojiť celý svoj dlh voči svojmu veriteľovi a takto spôsobil značnú škodu.“

Takéto konanie súdu je, podľa nášho názoru, neprípustné a v rozpore, o.i. aj s ustanovením § 7 ods. 1 Trestného poriadku, keď posúdenie zmarenia uspokojenia veriteľa je, pri trestnom čine poškodzovania veriteľa otázkou viny, a preto súd rozhodujúci v trestnom konaní posudzuje túto otázku samostatne, a to aj vtedy, ak by existovalo nejaké rozhodnutie iného orgánu. Takéto rozhodnutie berie súd do úvahy a hodnotí ho pri svojom rozhodovaní rovnako ako každý iný dôkaz, v rámci postupu podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Taktiež považujeme za potrebné uviesť, že po skončení súdneho konania o neúčinnosť právneho úkonu, na podklade ktorého vyslovil súd prvého stupňa vinu obžalovaného, boli v ďalších súdnych konaniach preukázané nové skutočnosti a dôkazy, ktoré však obžaloba a súd neustále sponchybujú, resp. ignorujú. Jednou z nich je aj existencia ďalšieho majetku obžalovaného, ktorý mal v čase uzavretia kúpnej zmluvy s F. V., dňa 19.07.2011, a to majetkového práva vo forme pohľadávky voči A. V. najmenej vo výške 40.000,- €, ktorá mu vznikla z titulu jeho nároku na náhradu škody spôsobenej mu A. V. na jeho majetku, a ktoré bolo obžalovanému aj priznané právoplatným súdnym rozhodnutím v trestnom konaní vedenom proti A. V., sp. zn. 1T/153/2012, (v uvedenom trestnom konaní dokonca rozhodoval ten istý zákonný sudca, ktorý koná a rozhoduje aj v tomto konaní). Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že už v čase uzavretia kúpnej zmluvy s F. V. dňa 19.07.2011, pohľadávka obžalovaného voči A. V. ako riadna majetková hodnota, ktorú možno postihnúť v exekučnom konaní, existovala a do dnešného dňa stále existuje, keďže tento nárok vznikol v čase, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, t.j. v roku 2009, čo napokon potvrdzujú aj predmetné súdne rozhodnutia, ktoré boli ako dôkaz vykonané na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.02.2018.

Rovnako sa prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia o.i. vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy s F. V., dňa 19.07.2011, dlh obžalovaného voči svojmu veriteľovi I. O., plynúci mu z kúpnej zmluvy zo dňa 10.03.2011 uzatvorenej v V., ako objekt trestného činu poškodzovania veriteľa, v dôsledku platného a účinného odstúpenia od kúpnej zmluvy, už neexistoval, ale existovala, v dôsledku odstúpenia od zmluvy, iba vzájomne podmienená povinnosť obidvoch účastníkov zrušenej zmluvy vrátiť si všetko, čo podľa zmluvy dostali, a preto, podľa nášho názoru, neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa, ktoré by odôvodňovali vyslovenie viny obžalovaného.

Máme za to, že v prípade, ak by na vyslovenie viny obžalovaného stačilo poukázať na už raz vykonaný dôkaz tak, ako to urobil súd prvého stupňa, postupoval by rovnako aj odvolací súd a nevrátil by vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a preto takéto konanie súdu považujeme za rozporné s ustanovením § 327 ods. 1 Trestného poriadku

4. Každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie musí byť odôvodnený síce stručne, ale z kontextu § 168 ods. 1 vyplýva, že aj presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12, t.j. podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či dôkazy obstaral súd, prokurátor, policajt alebo obvinený, či jeho obhajca. Taktiež je potrebné uviesť, že vynesenie každého súdneho rozhodnutia musí byť v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného

poriadku, kde musí byť náležite zistený skutkový stav, aby rozhodnutie o vine páchatel'a nevyvolávalo v žiadnom smere nijakú pochybnosť.

Podľa nášho názoru, súd prvého stupňa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku porušil ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, napadnutý rozsudok je nejasný a nezrozumiteľný a to najmä preto, že prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. V odôvodnení dotknutého rozhodnutia absentujú právne úvahy prvostupňového súdu, ktoré vlastne znamenajú podradenie skutkových zistení pod príslušné ustanovenia Trestného zákona. Odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah posudzovania dokázaných skutočností je preto nielen nepresvedčivé, ale najmä nepreskúmateľné, rozporné a nesúladne s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

V zmysle vyššie uvedeného, nám nie je zjavné, na základe čoho mal súd za preukázané, že obžalovaný spáchal skutok a prečo ho právne hodnotil ako prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a/, ods. 4 Trestného zákona, čím, podľa nášho názoru bolo porušené právo obžalovaného na spravodlivý proces zaručeného článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článkom 6 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uvedený extrémny nesúlad právnych záverov súdu s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami napríňa znaky arbitrárneho rozhodnutia súdu, o čom pojednáva aj právna veta nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I.ÚS 243/07, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR - rok 2008, kde sa uvádza: „Všeobecný súd by mal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods.1 Ústavy SR, či čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

5. S poukazom na vyššie uvedené máme za to, že súd prvého stupňa nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom, pretože nenapravil pochybenia, ktorých sa dopustil v predchádzajúcom konaní, a ktoré mu boli vytknuté aj v rozhodnutí odvolacieho súdu, a teda si nesplnil povinnosť, ktorú mu ukladá ustanovenie § 327 ods. 1 Trestného poriadku, keď hrubo nerešpektoval právny názor vyslovený v rozhodnutí odvolacieho súdu, a nevykonával úkony a dôkazy, ktorých vykonanie mu odvolací súd nariadil. Zároveň, svoje rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ani náležite neodôvodnil.

Preto žiadame odvolací súd, aby Rozsudok zo dňa 19.02.2018 v celom rozsahu zrušil, podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku, a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku.“

Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu odvolanie obžalovaného J. K. ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť postupu konania okresného súdu, ako i správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého prvostupňového rozsudku. Obžalovaný J. K. i jeho obhajkyňa v konaní pred druhostupňovým súdom zotrvali na svojich návrhových prednesoch v kontexte s vyššie špecifikovanými odvolacími dôvodmi.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Pokiaľ ide o výrok o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd v súčasnosti nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práv obžalovaného J. K. na obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu, po náležitom prehodnotení predmetnej trestnej veci, v konečnom dôsledku teraz napadnutým odsudzujúcim rozsudkom, správne zistil skutkový stav veci, pričom možno konštatovať, že vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral aj všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný.

Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por. správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. tentoraz jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného J. K. Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný J. K. spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z tohto dôvodu si skutkové závery prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje. Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, odvolací súd uzatvára, že nejde o novú a dosiaľ neuplatnenú obhajobu obžalovaného, ale o tvrdenia, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom dôsledne vysporiadal prvostupňový súd.

Vo vzťahu k súčasným odvolacím námietkam obžalovaného senát krajského súdu súčasne konštatuje, že predmetná trestná vec už bola v nedávnej minulosti podrobená prieskumu nielen po skutkovej, ale i po právnej stránke, keď uznesením sp. zn. 6To 40/2017 - 455 zo dňa 28. septembra 2017 bola prejednaná vina obžalovaného v rozsahu v súčasnosti správne ustálenom v napadnutom prvostupňovom rozsudku.

Okresný súd správnym postupom dokazoval aj skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' ako i všetky ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho osobné pomery a možnosti nápravy. Správne nezistil žiadne mimoriadne okolnosti prípadu podľa § 39 Tr. zák.

Súd I. stupňa správne ustálil neprítomnosť priťažujúcich, resp. aj poľahčujúcich okolností na strane obžalovaného (predchádzajúce odsúdenie obžalovaného je zahladené, avšak vzhľadom na spáchané priestupky nemožno hovoriť o úplnej bezúhonnosti obžalovaného J. K. Preto okresný súd zákonným postupom, zrejším aj z ustanovenia § 38 ods. 2 Tr. zák., v konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 239 ods. 4 Tr. zák., dôvodne uložil obžalovanému, ako trestne zodpovednému subjektu, podmienený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka rokov, teda na samotnej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Miernejšia sankcia v danom prípade neprichádzala do úvahy.

Správny je i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým bol obžalovanému za splnenia všetkých zákonných podmienok plynúcich z ustanovení §§ 49 ods. 1 písm. a, § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon uloženého trestu podmienenčne odložený na primeranú skúšobnú dobu v trvaní trinásť mesiacov.

Uložený trest vo svojej podstate obsahuje požadovaný prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Tr. zák.

Nezistiac preto žiadne podmienky pre zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolanie obžalovaného J. K. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.